

Vidres A La Sang, La Terra I Tu

La terra i tu sou el mateix neguit
camines sol, potser ms sol que mai
desconcertat, com qui se sap perdut
i crida molt i no se sent la veu.

El temps et fuig, i tot l'enyor dels dits
se't torna incert i fatigô cam,
que no saps pas on du, si porta enlloc.

Exiliat al teu mateix recer
mires el buit i et veus desmesurat.

Plantat al lluny com un estrany ninot
no pots tornar, b prou que t'ho han dit.

Tamb t'han dit que et costar seguir
i ben mirat ja ho saps, viure s aix.

Si alg t'ho diu a l'inrevs, menteix
la terra i tu sou el mateix neguit.